

РЕШЕНИЕ

№ 14247

гр. София, 08.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9026** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 27 ал. 5 от ЗПЗП.

Образувано по жалба, подадена от „ГОЛД ФАРМ 91“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от И. А. А., със седалище и адрес на управление: [населено място], ПК 6000, обл. С. З., общ. С. З., [жк], Птицекланица „Градус“ и И. А. А., с ЕГН: [ЕГН] с адрес : [населено място], ПК 4500, общ. П., обл. П., [улица], чрез адв. Н. М., упражняващ дейност при Адвокатско дружество „Д., Г., К. и В.“, с адрес за призоваване [населено място] [улица] ет. 4, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (А.) № 01-6500/49#2 от 30.06.2021 г., издаден от Зам. Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), с който им е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, общо в размер на 313550.41 лв., дължими на основание чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП и съставляващи подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ, поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6 от същата разпоредба. В жалбата се посочва, че оспорения А. е неправилен и незаконосъобразен, досежно приложението на материалния закон и на процедурата по образуване на административното производство, приключило с издаване на оспорения А. Намира за неправилно тълкуването на разпоредбите на ЗМСП, досежно това кои предприятия попадат в категорията „малки и средни предприятия“, както и в кои случаи е налице

свързаност между предприятията ,с оглед преценка за допустимия максимален размер на финансовата помощ предоставяна по Стратегическия план за развитие на земеделието и селските райони. В тази връзка ,счита че от оспорения акт не ставало ясно ,коя от хипотезите на чл.51 ал.3 т.1 от Наредба № 8 /2008г за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г ,. Твърди се ,че няма основание за лична отговорност на И. А. като физическо лице ,както и че вземането с акта е погасено по давност.Иска се отмяна на акта ,като незаконосъобразен и присъждане на разноски.

В съд.заседание жалбоподателите „ГОЛД ФАРМ 91“ ЕООД и И. А. А. се представляват от адв. К. и адв. Т. , които поддържат жалбата ,излага подробни доводи за нейната основателност в писмени бележки от 15.07.2024г. Представя списък с разноски по чл.80 от ГПК.

Ответника чрез адв. Б. ,оспорва жалбата , в съд.заседание и в писмени бележки излага доводи за законосъобразност на постановения адм.акт . Моли да се отхвърли жалбата и претендира разноски.

Административен съд София- град,като съобрази събраните по делото доказателства , адм.преписка ,заклучението на вещото лице по ССЧЕ и СТЕ ,както и становищата на страните ,намира следното от фактическа и правна страна:

Между ДФ „Земеделие“ и ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“, с ЕИК по БУЛСТАТ:[ЕИК] / вписан в ТРРЮЛНЦ при АВ на 06.02.2008г./ има сключен договор за отпускане на безвъзмездна финансова помощ № 28/121/07313 от 10.11.2015

г. по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. с наименование „Закупуване на земеделска техника". Договора е сключен ,съобразно подадено на 07.09.2015г. от ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ /ЕТ/ заявление за подпомагане ИД № 28/070915/77200, с което кандидатства за сума в размер на 937 189.16 лв. Заявлението е подписано от И. А. А.. Към заявлението ЕТ прилага Бизнес план за закупуване на земеделска техника. Съгласно чл.1.2 от Договора Фондът плаща субсидия /безвъзмездна финансова помощ/ в размер на 40% от одобрените и реално извършени разходи,а видно от приложение № 1 „Таблица 1 „Одобрени разходи, в т.ч. авансово и междинно плащане“ одобрените разходи са в размер на 783 876.05 лева., поради което размера на БФП е 313 550.41 лв. С Писмо за оторизация на окончателно плащане № 28/121/07313/3/01 N01 от 15.12.2015г. ДФЗ е платил на ЕТ сума в размер на 313 550,41 лв.

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП разплащателната агенция е националният орган ,който е длъжен да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Този тип вземания, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК, като според чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК публични и вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични

санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз.

Според чл. 27, ал. 5 ЗПЗП вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Тази разпоредба препраща към разпоредбата на чл. 166, ал. 2 ДОПК, съгласно която ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 ЗПЗП Изпълнителният директор издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Съгласно чл. 20а, ал. 6 изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си по ал. 5 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

Със Заповед № 03-РД/1734 от 16.06.2021г. на Б. А. са делегирани правомощия, свързани с издаване и подписване на А. във връзка с установени неспазвания на нормативни и договорни задължения от страна на бенефициерите по ПРСР 2007-2013г.

Следователно , процесния индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Като правни основания за издаването на оспорения акт са посочени чл. 20а, ал. 2 и ал.5, във връзка с ал.3, чл.27, ал.3 и ал.7 от ЗПЗП, чл.162, ал.2, т.8 и т.9, чл.165 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, чл. 51, ал. 3, т. 1 от Наредба № 8 от 3 април 2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Модернизиране на земеделските стопанства"от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

При проведено административно разследване OF/2017/0710 на проекти по ПРСР 2007-2013 г. на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) и издаден окончателен доклад ОС/2017/0710/B5 е констатирано нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. Прието е, че максималният размер на общите допустими разходи за целия период на прилагане на ПРСР за един кандидат е левовата равностойност на 1 500 000 евро. Съгласно чл. 8, ал. 3 максималният размер на общите допустими разходи за периода не трябва да надвишава размера по ал. 2 за кандидатите и/или ползвателите, които са предприятия партньори и/или свързани предприятия по смисъла на Закона за малките и средните предприятия.

При извършеното разследване, OLAF са констатирани, че този таван е превишен с одобрението и финансирането на заявлението за подпомагане на ЕТ „Градус - И. А. - 55 с договор № 28/121/07313 от 10.11.2015 г., а именно:

Между 2012 г. и 2015 г. на група от 2 дружества бенефициери е предоставена финансова помощ за 3 проекта:

- „Милениум 2000“ ООД, с УРН: 180574, с подадено заявление за подпомагане с ИД № 28/121/05163 от 23.05.2012 г. и одобрени за финансиране

разходи с дата на одобрение 17.08.2012 г. в размер на 624 514,00 лева (съгласно договор);

- „Милениум 2000“ ООД, с УРН: 180574, с подадено заявление за подпомагане с ИД № 28/121/06067 от 24.06.2013 г. и добрени за финансиране разходи с дата на одобрение - 11.08.2014г в размер на 2 309 231,00 лева (съгласно договор);

- ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ (правоприемник на ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ е фирма „Голд Фарм 91“ ЕООД), с УРН: 181389, с подадено заявление за подпомагане с ИД № 28/121/07313 от 07.09.2015 г. и одобрени за финансиране разходи с дата на одобрение 10.11.2015г. в размер на 783 876,05 лева (съгласно договор).

Видно от данните по делото ,че на 25.10.2019г. И. А. А. приема решение за учредяване на „Голд фарм 91“ ЕООД, като цялото търговско предприятие на ЕТ "ГРАДУС - ИВАН АНГЕЛОВ - 55" се апортира в капитала на „Голд фарм 91“ ЕООД-жалбоподател в настоящия процес . След апорта на търговското предприятие ЕТ е заличен като търговец от ТРРЮЛНЦ.

При действието на чл.15, ал.3 от ТЗ е ангажирана солидарната отговорност на физическото лице И. А. ,поради което възражението на този жалбоподател ,че не е отговорен в лично качество за задълженията на ЕТ е неоснователно. Съгласно цитираната разпоредба „При прехвърлят на предприятие, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника до размера на получените права. Кредиторите на търсими задължения са длъжни да се обърнат първо към отчуждителя на предприятието.”

В случая сключеният между ДФЗ и ЕТ договор, по силата на който възникват права и задължения на ЕТ, е част от търговското му предприятие, което е и предмет на прехвърлителна сделка и апорт. С прехвърлянето на търговското предприятие на едноличния търговец като част от капитала на едноличното дружество с ограничена отговорност, всички възникнали до момента права, задължения и фактически отношения, съставляващи действащото предприятие на ЕТ преминават към учреденото ЕООД. След заличаването от търговския регистър отговорността за задължения на едноличния търговец продължава да тежи и върху физическото лице, макар то вече да няма качеството на търговец Следователно , доколкото не е изпълнено условието за наличие на споразумение с кредиторите, правилно отговорността на И. А. е ангажирана солидарно с отговорността на “Голд фарм 91” ЕООД.

Обратно , сключеният между ДФЗ и ЕТ „Градус-Иван Ангелов-55“ договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ е елемент от търговското предприятие на едноличния търговец, което е внесено като непарична вноска в капитала на „Голд Фарм 91“ ЕООД, поради което и последното носи отговорност за произтичащите от този договор задължения за бенефициера.

От изложеното следва ,че правилно е ангажирана отговорността именно на тези правни субекти „Голд Фарм 91“ ЕООД и И. А. А. респ. обезпечава участието им в настоящия съдебен процес.

Съдът намира за правилен и законосъобразен извода на ответника ,че търговците ЕТ"ГРАДУС - ИВАН АНГЕЛОВ - 55" , „Милениум 2000“ ООД, „Голд фарм 91“ ЕООД са свързани лица по смисъла на чл.4, ал.5, т.3 от ЗМСП ,с което се дава положителен отговор на спорният по делото въпрос дали тези лица са „свързани“ по смисъла на ЗМСП и Препоръка № 2003/361/ЕО.

Възражението на проц.представител на жалбоподателите ,че в оспорения А. не било посочено коя от четирите хипотези на свързаност от т.1 до т.4 на чл.4 ал.5 от ЗМСП не е изпълнена между „Милениум 2000“ ООД и ЕТ"ГРАДУС - ИВАН АНГЕЛОВ - 55" и това водело до съществено нарушение на административно производствените правила е неоснователно.

Процесния А. съдържа подробно изложение на фактите ,които са довели до извода ,че е налице свързаност между горепосочените търговци по смисъла на чл.4 ал.5 т.3 от ЗМСП . Действително в последния абзац на стр.4 от А., след като органа излага мотивите си за квалифицираното мнозинство при взимане на решения съгласно дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД респ. свързаност на предприятията е пропуснато да се посочи конкретната хипотеза на т.3 от ал.5 на чл.4 от ЗМСП ,но този пропуск по никакъв начин не съставлява съществено процесуално нарушение при издаване на акта , с което се нарушава правото на защита на жалбоподателите. Достатъчно ясно от словесно описание на нарушението е , че е нарушена рапоредбата на чл.4, ал.8 във връзка с чл.4, ал.5, т.3. а М..

Съгласно чл. 4, ал. 5 от Закона за малките и средните предприятия свързани предприятия са предприятията, между които съществува някое от следните отношения:

1. едното предприятие притежава повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на другото предприятие;
2. едното предприятие има право да назначава или освобождава повече от половината от членовете на изпълнителния, управителния или надзорния орган на другото предприятие;
3. едното предприятие има право да упражнява решаващо влияние върху другото предприятие по силата на договор, сключен между тях, или на клауза в неговия устав, учредителен договор или друг учредителен акт;
4. предприятие, което е акционер, съдружник или член в друго предприятие, контролира самостоятелно повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на това предприятие по силата на споразумение с други акционери, съдружници или членове.

Според ал. 8 предприятия, осъществяващи помежду си някое от отношенията по ал. 5, чрез физическо лице или група от физически лица, които действат съвместно, се считат също за свързани предприятия, ако извършват своята дейност или част от нея на същия съответен пазар или вертикално свързани пазари.

Търговската дейност на ЕТ"ГРАДУС - ИВАН АНГЕЛОВ - 55" и на „Милениум 2000“ ООД се осъществява чрез едно и също физическо лице - И. А. А. . Последния е съдружник и управител на „Милениум 2000“ ООД и има право да упражнява решаващо влияние върху дружеството,което осъществява несъмнено т.3 на чл.4, ал.5 от ЗМСП.

Както беше посочено по-горе , съгласно чл.4, ал.5, т.3 от ЗМСП свързани предприятия са предприятията, когато едното предприятие има право да упражнява решаващо влияние върху другото предприятие по силата на договор, сключен между тях, или на клауза в неговия устав, учредителен договор или друг учредителен акт.

Безспорно е установено ,че И. А. А. и Л. А. А. са братя ,както и съдружници и управители на "Милениум 2000" ООД към датата на вписване на дружеството в ТРЮЛНЦ .Съгласно дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД, за определени важни и съществени решения е необходимо квалифицирано мнозинство.

Така съгласно чл.19, ал.3 от дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД, приет на 20.10.2015г./приблизително два месеца преди да се изплати финансовата помощ на ЕТ/, решенията на общото събрание се вземат с мнозинство от 35% от капитала, с изключение на случаите, за които се изисква квалифицирано мнозинство. В този смисъл промяната на дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД се случва непосредствено преди да бъде предоставено финансирането от ДФЗ по проекта на ЕТ. Преди тази промяна вземането на решения на общото събрание на „Милениум 2000“ ООД се е случвало с мнозинство 50% плюс един. Тези изменения в дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД, не променят връзката между ЕТ, действащ чрез физическото лице И. А. А. и „Милениум 2000“ ООД. И в двата случая /преди и след промяната на дружествения договор/, когато И. А. А. реши да присъства на общото събрание на „Милениум 2000“ ООД, решенията се вземат съобразно изявената негова позиция за или против решението. Единствено в случаите, когато И. А. реши да не присъства на общото събрание на дружеството може да се приеме решение, което не изисква квалифицирано мнозинство. А както се вижда от дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД, всички съществени решения се взимат с квалифицирано мнозинство от 3/4 от капитала. Или от изложеното е видно, че ролята на И. А. като съдружник и управител на „Милениум 2000“ ООД е решаваща, особено в случаите, когато се приемат решения, оказващи "решаващо влияние", (например изменение и допълване на дружествения договор, приемане на съдружник и прехвърляне на дял на нов съдружник, изключване на съдружник, увеличаване/намаляване на капитала, преобразуване/прекратяване на дружеството, и др.)

Двамата братя следва да се възприемат като група физически лица, които очевидно са свързани освен чрез семейна връзка, но и в търговските отношения, съгласуват поведението си с цел осъществяване на търговската дейност. Изброените по-горе търговски дружества, в които участват, характеризирани се с еднакъв дружествен дял на всеки от двамата във всяко от тях, с еднакво седалище и адрес на управление, с едни и същи управители/двамата братя са също и управители на посочените дружества/предполагат, свързаност и обичайност на осъществяване на търговската дейност. Също така ролята на двамата братя е равнопоставена, при участието им в капитала и управлението на дружествата, по начин, че важните търговски решения за предприятието се вземат само с общото съгласие и на двамата.

Конкретно при приемане на решенията, съобразно дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД и предвиденото квалифицирано мнозинство само Л. А. не може да вземе решенията, оказващи се „решителни“ за търговското дружество. В този смисъл и в Доклада на OLAF /стр.18/ се казва, че решенията на общото събрание на дружеството могат да се приемат само с волята на И. А.. Тук следва да се посочи, че решението за изменение на дружествения договор зависи от волята на И. А., а в дружествения договор се определят мнозинствата, с които се приемат решенията на ОС на „Милениум 2000“ ООД.

Дефинирането на определението за М. в настоящия случай е установено в Препоръка № 2003/361/ЕО. Дефиницията за М. в българския Закон за малките и средните предприятия е еквивалентна на дефиницията в Препоръка № 2003/361/ЕО.

В своята практика Европейският съд възприема, че: “Член 3, параграф 3, четвърта алинея от приложението към Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година относно определението за микро, малки и средни предприятия трябва да се тълкува в смисъл, че предприятия може да се считат за „ свързани “ по смисъла на този член, когато от анализа на установените между тях отношения, както юридически, така и икономически, следва, че те съставляват едно-единствено икономическо образувание, посредством физическо лице или група от действащи съвместно физически лица, дори те формално да не поддържат някое от отношенията, посочени в член 3, параграф 3, първа алинея от това приложение. Счита се, че действат съвместно, по смисъла на член 3, параграф 3, четвърта алинея от това приложение, физическите лица, които съгласуват поведението си, с цел да упражнят влияние върху търговските решения на съответните предприятия, което изключва възможността тези предприятия да се считат за икономически независими едно от друго. Осъществяването на това условие зависи от обстоятелствата по делото и не е задължително подчинено на съществуването на договорни отношения между тези лица, нито дори на установяването на техен умисъл да заобиколят определението за микро, малки и средни предприятия по смисъла на тази препоръка” / Решение на Съда (седми състав) от 27 февруари 2014 г. (преюдициално запитване от Bundesfinanzhof — Германия) — HaTeFo G./Finanzamt Haldensleben, по дело C-110/13/ .

Следователно свързани предприятия са тези, които формират група чрез пряк или непряк контрол на мнозинството от правата на глас в дадено предприятие от друго предприятие или чрез възможността да упражняват доминиращо влияние върху предприятието. Резултатът от тези разпоредби е, че повечето предприятия, които имат взаимоотношения, няма да имат статут на М..

Основна цел на Препоръката за М. е да се гарантира, че мерките за подкрепа се предоставят само на онези предприятия, които действително се нуждаят от тях. Когато предприятията кандидатстващи за подкрепата са „свързани“ , те не са в същото положение като наистина независимите предприятия и няма да понесат неблагоприятните последици, които те изпитват. Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година се отнася до определението за микро-, малки и средни предприятия,

използвано в политиките на ЕС" прилагани в рамките на ЕС и Европейското икономическо пространство. Следователно определението за М. се прилага за всички политики, програми и мерки, които ЕК разработва и осъществява за М.. Те включват разходите на ЕЗФРСР. Както през съответния програмен период 2007-2013 г., така и през следващия програмен период 2014-2020 г., общите правила, уреждащи подпомагането от ЕС за развитие на селските райони, финансирано от ЕЗФРСР, се позовават на дефиницията за М. в Препоръка № 2003/361/ЕО. Съгласно констатациите на Съда на ЕС в решението по делото НаТеFo, според които т) предприятията могат да бъдат свързани дори при липса на формални отношения на контрол, посочени в член 3.3 от приложението към препоръката за М., и и) условието физическите лица да действат съвместно е изпълнено и не зависи непременно от наличието на договорни отношения между тези лица или дори от констатацията, че те са възнамерявали да заобиколят дефиницията за М..

В конкретния случай, правилно е съобразено ,че дори при липса на официални взаимоотношения между бенефициерите трябва да се вземе предвид ролята на двете физически лица, които ги контролират индивидуално (г-н И. А. А. и г-н Л. А. А.), както и връзките между тези лица.

По-специално трябва да се вземат предвид следните обстоятелства:

а) двете физически лица, които контролират, индивидуално и съвместно, двамата бенефициери, са свързани чрез семейна връзка, тъй като са братя и следователно свързани лица по смисъла на различни разпоредби на българското право;

б) двете физически лица, които контролират индивидуално и съвместно двамата бенефициери, са свързани чрез делови взаимоотношения, тъй като са съсобственици (50 на 50%) и управители на „Милениум 2000“ ООД и освен това съсобственици (50 на 50%) и съуправители на най-малко 7 други дружества;

в) одитираните финансови отчети за 2015 г. на двете дружества - „М. 2000“ ООД и ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ ги декларират като свързани предприятия въз основа на доминантна контролна позиция на техните собственици. Финансовите отчети на „Милениум 2000“ ООД идентифицират двете дружества като част от група.

г) двамата бенефициери се управляват от един и същ управител, г-н И. А. А., което фактически позволява единното им управление и ръководство;

д) общото използване на логистиката, тъй като и двамата бенефициери-имат един и същ адрес на регистрация;

е) фактът, че двамата бенефициери преследват идентични или сходни интереси, тъй като осъществяват дейността си на един и същ съответен пазар.

От изложеното следва, че ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ и „Милениум 2000“ ООД са свързани предприятия, чрез група от две физически лица, действащи съвместно и попадат в хипотезата на чл. 4, ал. 8 от Закона за малките и средните предприятия, а именно - предприятия, осъществяващи помежду си някое от отношенията по ал. 5, чрез група от физически лица, които действат съвместно.

В цитираното решение на Съда на ЕС по преюдициални запитвания по тълкуване и прилагане на Препоръка 2003/361/ЕО е посочено, че наличието на родствени взаимоотношения, попадат в хипотезата, посочена от Съда на ЕС, че са "...от естество да позволят на тези лица да съгласуват поведението си, с цел да упражнят влияние върху търговските решения на разглежданите предприятия, което изключва възможността последните да се считат за икономически независими едно от друго". Съобразявайки тези аргументи, съдът намира възражението на жалбоподателите, че „родствените връзки“ не попадат в нито една от хипотезите на чл.4 ал.5 от ЗМСП за неоснователно.

Като правни основания за издаването на оспорения акт са посочени чл. 20а, ал. 2 и ал.5, във връзка с ал.3, чл.27, ал.3 и ал.7 от ЗПЗП, чл.162, ал.2, т.8 и т.9, чл.165 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, чл. 51, ал. 3, т. 1 от Наредба № 8 от 3 април 2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Модернизирание на земеделските стопанства"от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. /нар. по-долу Наредба 3/2008г./.

Съгласно чл.8 ал.3 от цитираната Наредба „ Максималният размер на общите допустими разходи за периода на прилагане на ПРСР (2007 - 2013) не трябва да надвишава размера по ал. 2 за кандидатите и/или ползвателите, които са предприятия партньори и/или свързани предприятия по смисъла на Закона за малките и средните предприятия (ЗМСП)“ ,която е 1 500 000 евро.

Дружеството „Милениум 2000“ ООД и ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ са кандидатствали пред ДФЗ по мярка 121 „Модернизирание на земеделските стопанства“, от ПРСР 2007-2014г., както следва:

- На 23.05.2012г. „Милениум 2000“ ООД, подава заявление за подпомагане с ИД № 28/121/05163 , с което кандидатства за сума в размер на 624 519. 02 лв. Заявлението е подписано от И. А. А.. Към заявлението дружеството прилага Бизнес план за закупуване на специализирана

селскостопанска техника за управление на отпадъци от животински произход. На 17.08.2012г. е сключен Договор № 28/121/05163 за отпускане на финансова помощ по мярка 121 „Модернизирани земеделските стопанства“, от ПРСР 2007-2013г., подкрепена от ЕЗФРСР между „Милениум 2000“ ООД и ДФЗ. Видно от приложение № 1 „Таблица за одобрени разходи по проект с ИД 28/121/05163“ одобрените разходи са в размер на 624 514 лева. Съгласно чл.1.1 от Договора Фондът плаща субсидия /безвъзмедна финансова помощ/ в размер на 50% от одобрените и реално извършени разходи. С Писмо за оторизация на окончателно плащане № 6057 от 23.05.2013г. ДФЗ е платил на „Милениум 2000“ ООД сума в размер на 312 257 лв;

- На 24.06.2013г. „Милениум 2000“ ООД подава заявление за подпомагане с ИД № 28/121/06067, с което кандидатства за сума в размер на 2 309 231 лв. Заявлението е подписано от И. А. А.. Към заявлението дружеството прилага Бизнес план за доставка за специализирано оборудване за 39 бр. сгради за отглеждане на кокошки носачки. На 11.08.2014г. е сключен Договор № 28/121/06067 за отпускане на финансова помощ по мярка 121 „Модернизирани земеделските стопанства“, от ПРСР 2007-2013г., подкрепена от ЕЗФРСР между „Милениум 2000“ ООД и ДФЗ. Видно от приложение № 1 „Таблица за одобрени разходи по проект с ИД № 28/121/06067“ одобрените разходи са в размер на 2 302 493.41 лева.

Тъй като ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ (което търговското предприятие е апортирано в капитала на „Голд Фарм 91“ ЕООД) е част от тази група, допустимите разходи от заявлението за подпомагане № 28/121/07313 се натрупват към тези от проектите на групата до момента, което ги поставя над общите допустими разходи на бенефициер, свързано или партньорско предприятие, което от своя страна е в пряко нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 3.04.2008 г.

С оглед на това правилно и законосъобразно ,в хипотезата на чл.51, ал.3, т.1 от Наредба № 8 от 3.04.2008 г. ,поради изкуствено създадени условия за изпълнение на изискванията за получаване на помощта е постановено връщане на помощта.

Некореспондиращо с целта на ЗМСП и Препоръка 2003/361/ЕО е твърдението на проц.представител на жалбоподателите , че не е налице нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 3.04.2008 г.,тъй като дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД е бил обявен в ТРРЮЛНЦ на 03.11.2015г., т.е. преди сключване на Договор № 28/121/07313 и в резултат на това двете дружества не са били свързани.

Промяната в дружествения договор на „Милениум 2000“ ООД, в който е

променено мнозинството за вземане на решения различни от посочените, които се вземат с квалифицирано мнозинство или с единодушие на 35% по никакъв начин не променя изводите по-горе.

Ако се приеме обратното, ще се допусне противоречие с чл. 8 ал. 3 във връзка с ал. 2 от Наредба № 8/2008, която разпоредба се отнася „... за периода на прилагане“ на мярката т.е такава свързаност не трябва да има през целия програмен период, а не само както жалбоподателите считат при кандидатстването за подпомагане по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“ или при подписването на Договора с ДФЗ или при получаване на одобрената сума.

За първи път таванът е превишен със заявлението на „Милениум 2000“ ООД за проект № 28/121/06067. Поради превишаването разплащателната агенция отхвърля заявлението. Кандидатът преработва заявлението и намалява инвестиционния план. По този начин кумулативните допустими разходи по проект № 28/121/06067 и по предишен проект № 28/121/05163 на „Милениум 2000“ ООД по мярката са определили точно допустимия лимит от 1 500 000 евро.

За втори път таванът е превишен с проект на ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ с № 28/121/07313. Преди да бъде предоставено финансиране на ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ братята изменят устава на „Милениум 2000“ ООД. Преди изменението решенията за „Милениум 2000“ ООД се вземат със стандартно мнозинство от 50% от гласовете в общото събрание, плюс един глас. След изменението могат да се вземат решения за „Милениум 2000“ ООД с минимум 35% от гласовете.

Одитираните финансови отчети на двете дружества - „Милениум 2000“ ООД и ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“ за 2015 г. ги декларират като свързани предприятия въз основа на доминираща контролна позиция от техните собственици. Финансовите отчети на „Милениум 2000“ ООД идентифицират двете дружества като част от група.

По делото е работила СИЕ, от заключението на която се установява, че:
-през 2015г. стоките, които са произвеждани и продавани от ЕТ са угоени пилета, пшеница, царевичен силаж, слънчоглед и рапица;
-през 2015г. стоките, които са произвеждани и продавани от „Милениум 2000“ ООД са угоени бройлери, разплодни яйца, пилета — родители и селскостопанска култура.

От заключението се установява, че стоките, които произвеждат двамата търговци, са почти идентични. Те осъществяват дейността си на пазара за производство и продажба на пилета и селскостопанска култура.

Също така от заключението на СИЕ се установява, че клиентите, купувачи на продукцията на ЕТ са: „Градус 3“ АД, „Градус 1“ ООД,

„Градус -21“ ООД, „Жюлив“ ООД и „Милениум 2000“ ООД.

Изрично в заключението на вещото лице е посочено, че ЕТ е декларирал, че посочените по-горе негови клиенти са свързани с него лица. Също така вещото лице констатира, че не е открило от данните ЕТ да има клиенти несвързани с него лица.

Клиентите, купувачи на продукцията на „Милениум 2000“ ООД са: „Бисера Олива -98“ АД, ЕТ „Градус - Иван Ангелов - 55“, „Жюлив“ ООД, „Градус 7“ ООД, „Градус -1“ ООД, „Градус 3“ ООД „Лора -2004“ ООД, „Мирена“ ООД и др.

От изложеното се установява, че ЕТ и „Милениум 2000“ ООД осъществяват дейността си на един и същ съответен пазар.

В практиката на ВАС безспорно се приема, че използването на едни и същи поръчители, контрагенти, свързани лица, служители, в т.ч. един имот, води до категоричен извод за изкуствено създадени условия и функционална несамостоятелност.

Съгласно определението на §1, т.5 от Закона за защита на конкуренцията за „съответен пазар“ към което препраща ЗМСП, съответен пазар е "продуктов пазар", в който са включени всички стоки или услуги, които могат да се приемат от потребителите като взаимозаменяеми по отношение на техните характеристики, предназначение и цени и "географски пазар", включващ определена територия, в която се предлагат съответните взаимозаменяеми стоки или услуги и в която конкурентните условия са еднакви и се различават от тези в съседни райони.

В настоящия случай са налице и двата компонента на понятието съответен пазар, а именно стоките, които се произвеждат и продават и от двете дружества са почти идентични - това са пилета и селскостопанска продукция. В този смисъл тези стоки се приемат като взаимозаменяеми.

Видно от търговците, клиенти и на двете дружества - следва да се посочи, че двете дружества търгуват помежду си, а клиентите, с които търгува ЕТ са клиенти и на „Милениум 2000“ ООД.

Видно от представените бизнес планове на ЕТ и „Милениум 2000“ ООД се установява, че търговците осъществяват дейността по птицевъдна дейност, както и растениевъдна дейност. Също от бизнес плановете се установява конкретно, че дейността, която се осъществява от търговците е на територията на общ. Нова 3. и общ. Т.. И в трите бизнес плана, представени пред ДФЗ ее сочи, че инвестицията, за която се кандидатства, ще се осъществява в [населено място], общ. Т.. „Милениум 2000“ ООД и ЕТ кандидатстват по една и съща мярка от ПРСР 2007-2013г., или и с трите финансираня от ДФЗ ще се развива дейността

на търговците по отглеждане на селскостопански култури и птицевъдство, на територията на [населено място], общ. Т..

Поради това, както в обжалвания А., така и в Доклада на OLAF, се приема че търговците осъществяват дейност на един и същ съответен пазар.

Изложеното опровергава твърдението, в жалбата на „Голд фарм-91“ ЕООД и И. А. А., че административният орган не е посочил дали има предвид един и същ съответен пазар или вертикално свързан пазар.

В А. неколкократно е посочено, че търговците осъществяват дейност на един и същ **съответен пазар**.

В производството по настоящото дело е представен и приет като доказателство Доклад на OLAF, с който се установява, съществуващата нередност. Докладът на OLAF е официално писмено доказателство, освен въз основа на прякото приложение на Регламент 883/2013, така и на основание чл.179 ГПК и има обвързваща материална доказателствена сила. Същият е изготвен от длъжностни лица въз основа на тяхното разследване, възложено от комисията и се ползва с удостоверителна сила по отношение на фактите, които съдържа.

Няма спор ,че ДФЗ има правото да се позовава на констатациите на OLAF, който орган се явява наддържавен и извършва дейност именно във връзка с борба с измамите. Докладът на OLAF е годно доказателство. С окончателен доклад ОС/2017/0710/B5 се констатира нарушение на чл. 8. ал. 3 от Наредба № 8 от 03.04.2018 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизирание на земеделските стопанства“ от ПРСР за 2007 - 2013 г. Допустимостта на доклада в административното производство е призната изрично с чл. 9, § 2 от Регламент № 1073/1999 г., като разпоредбата въвежда изискването, при изготвянето на тези доклади да се отчитат и процедурните изисквания, установени в националните законодателства на засегнатите държави - членки, както и да са предмет на оценка по същите правила, като тези, приложими за административните доклади, изготвени от инспектори от националната администрация и имат идентична стойност на тях. При това положение, обосновано може да се приеме, че след като в случая окончателният доклад на OLAF е изготвен от длъжностни лица. в резултат на разследване, възложено в правомощията на Комисията, то същият има сила на официален документ, който се ползва с удостоверителна сила по отношение на установените в него факти, като доказателствената му сила следва да се преценява с оглед на доказателствата, събрани при разследването.

В този смисъл СЕС с Определение на Общия съд (седми състав) от 21

юни 2017 г. по Дело Т- 289/16, т.20 подчертава, че „...от разпоредбите на член 11, параграф 2 от Регламент № 883/2013 следва, че докладите на OLAF представляват само годни за използване доказателства в националните административни или съдебни производства, че тези доклади са предмет на преценка съгласно установените норми в областта на доказването в националното право, и че имат предвидената от посоченото национално право доказателствена сила.“

Практиката на ВАС относно доказателствената сила на Доклада на OLAF е категорична:

„От съдържанието на параграф 2 се установява, че докладите, изготвени на тази основа, представляват допустими доказателства в административни или съдебни производства на държавите-членки. В конкретния казус е представен доклад по разследването, който на основание чл. 179 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК има материална доказателствена сила на официален документ, която обвързва съда и има доказателствено значение относно фактите, до който се отнася изявлението на органа, в случая О.. Окончателен доклад по дело № ОС/2017/0710 /B5 на О. е изготвен от длъжностни лица на Европейската служба за борба с измамите в резултат на разследване, възложено в правомощията ѝ, и има силата на официален документ, който се ползва с удостоверителна сила по отношение на установените в него факти.

В доклада се представя правното основание за разследването, предприетите процесуални действия, установените факти и първоначалната им правна квалификация, оценка на финансовите последици от установените факти, спазването на процесуалните гаранции в съответствие с член 9 и заключенията от разследването. В този смисъл са Решение № 5189 /23.04.2021 г. по адм. д. № 8432/2020 г., I Отд. на ВАС;

Решение № 5929 ОТ 18.05.2021 г. по адм. д. № 12658/2020 г., VIII Отд. на ВАС.

Във връзка с оспорване на истинността на доклада на OLAF и по-конкретно истинността на подписите, както и че Докладът не е издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред е била назначена СТЕ .

От приетата по делото Съдебно техническа експертиза, е видно следното: Окончателния доклад на OLAF е подписан с валиден квалифициран електронен подпис, от всички лица, сочени, че са го подписали. Видно от последната страница на доклада на OLAF като лица, които са го подписали се сочат Н. К.-водещ следовател, Ф. А.-началник отдел и Е. Б. - директор.

За два от подписите, а именно този на Ф. А.-началник отдел и Е. Б. - директор, се подчертава, че са съпроводени и от електронен печат и времеви електронен печат, а за подписа на Н. К. водещ следовател не е скрепен електронен печат.

Съдът обаче споделя становището, че това обстоятелство е ирелевантно, тъй като нито от Регламента, нито от Насоките към докладите на службата няма изискване за подписването на доклада на OLAF с квалифицирания електронен подпис, като условие за неговата валидност. Изискванията към издаването и съдържанието на Доклада на OLAF са определени в Регламент (ЕС, ЕВРАТОМ) № 883/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 септември 2013 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (Евратом) № 1074/1999 на Съвет. 13/Регламент 883/2013/. Съгласно чл.11 от него след завършване на дадено разследване от Службата се изготвя доклад под разпореждането на генералния директор. В доклада се представя правното основание за разследването, предприетите процесуални действия, установените факти и първоначалната им правна квалификация, оценка на финансовите последици от установените факти, спазването на процесуалните гаранции в съответствие с член 9 и заключенията от разследването.

В производството по настоящото дело е изискано потвърждение от OLAF за датата на издаване на окончателния Доклад, както и от кого и по какъв начин е подписан същия. В отговор от OLAF изпращат потвърждение, в което се заявява, че Докладът е изготвен на 19 март 2020г. от отдел Б.5 с главен разследващ служител г-н Н. К.. Докладът е одобрен от г-н Ф. А., като ръководител на Б.5 и от г-н Е. Б., като отговорен Директор, което е достатъчна гаранция за автентичността на доклада.

Към датата на изготвяне на Доклада са били в сила Насоки относно процедурите на разследване, прилагани от персонала на OLAF, приети 2013г./Насоките/, тъй като настоящите насоки са приети през 2021г. Съгласно чл.19.4 от Насоките“Окончателните доклади се одобряват и подписват от отговорния разследващ, ръководителя на отдела и директора на съответната разследваща дирекция“ Всъщност идентичен е текста и на Насоките, приети през 2021 г. /тези Насоки са достъпни на сайта на Европейската служба за борба с измамите /OLAF/.

От изложеното следва, че единствено в Насоките е записано изискване окончателния доклад на службата да бъде подписан, като са изброени и служителите, които подписват. Липсва изискване окончателния доклад да бъде подписан от генералния директор на OLAF. Нещо повече нито

Регламент 883/2013, нито насоките съдържат никакви изисквания за подписите на окончателния доклад на службата, а още по-малко пък да се определя вида на подписа- било то саморъчен, или квалифициран електронен подпис.

Неприложими към изготвянето и подписването на Доклада на OLAF са изискванията на чл.54, ал.1, т.4 от ДОПК ,както твърди проц.представител на жалбоподателите .Разпоредбата на чл.54, ал.1, т.4 от ДОПК се отнася за ревизионните производства в Р България и в него е записано, че в ревизионно производство са допустими като доказателства данни, изпратени по електронен път, когато електронният документ, в който се съдържат, е подписан с квалифициран електронен подпис.

Уредбата на квалифицирания електронен подпис е в чл.25, т.1 от Регламент № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО 14 /Регламент 910/2014/. Съгласно нея „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Чл.25 §2 от Регламент 910/2014, гласи че правната сила на квалифицирания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис. Съгласно чл.25 §1 от Регламент 910/2014 правната сила и допустимостта на електронния подпис, като доказателство при съдебни производства, не могат да бъдат оспорени единствено на основание, че той е в електронна форма или че не отговоря на изискванията за квалифицирани електронни подписи.

Цитираното от последния Решение на Съда (десети състав) от 20 октомври 2022 г. по Дело С-362/21. е неотнормимо към настоящия спор.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че публичното държавно вземане, обективизирано в акта е погасено по давност, доколкото процесния Договор №28/121/07313 е сключен на 10.11.2015г и началният срок на давността, започва да тече от 01.01.2016г., и е изтекъл на 01.01.2021 г. съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК.

Приложим по отношение на давностния срок е Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности /Регламент 2988/95/. Съгласно чл.3, §1, ал.1 от него: „Срокът за давност за процедурите е четири години от момента, в който нередността по смисъла на член 1, параграф 1 е извършена. Въпреки това секторните правила могат да предвиждат и по-кратък срок, който не може да бъде по- малък от три

години.

С цел приложение на цитираната норма на първо място следва да се прецени, дали са налични секторни правила, които да предвиждат различен срок, който не може да бъде по-малък от три години, А. е издаден при действието на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета (Регламент 1303). В този регламент обаче не се съдържат специални разпоредби относно погасителната давност. Поради това и давността на процедурите, свързани с нередността следва да се преценява съобразно разпоредбите на Регламент 2988/95.

Съгласно чл.3, §1, ал.1 от същия регламент срокът за давност за процедурите е четири години от момента, в който нередността по смисъла на чл. 1, § 1 е извършена. Изрично чл. 3, § 3 от Регламент 2988/95 сочи обаче, че “Държавите-членки запазват възможността да прилагат срок, който е по- дълъг от този, предвиден в параграфи 1 и 2 съответно.“

Националноправната уредба, свързана с давностните срокове, за погасяване на публични вземания е в ДОПК. Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Процесният А. е издаден на основание чл. 162. ал, 2 т. 8 - 9 от ДОПК и задължението (главница и лихва) на жалбоподателя има публичноправен характер.

С оглед горното следва да се разгледа въпросът кой от двата давностни срока, а именно 4- годишния давностен срок /Регламент 2988/95 / или 5-годишния давностен срок /ДОПК/ следва да се приложат по отношение на определените публични вземания в обжалвания А., съответно отказа за изплащане на финансова помощ.

Регламент 2988/95 в цитирания чл.3, §3 предоставя възможност да се прилагат от държавите членки по-дълъг срок от определения в чл.3, §1 на същия регламент. От прякото прилагане на цитираната норма следва, че след като ДОПК определя 5 - годишен давностен срок за погасяване на публичните вземания /каквото безспорно представлява вземането по обжалвания А./, то неговото прилагане следва да бъде зачетено от

националната юрисдикция, по силата на директното приложение на чл.3, §3 от Регламент 2988/95. Поради горното и приложимия давностен срок е 5-годишния срок, съответно 10-годишния срок, определен в ДОПК (чл.171, ал.1 и ал.2 от ДОПК).

Същевременно чл.2,§1 от Регламент 2988/95 въвежда изискването административните мерки и санкции да бъдат ефективни и пропорционални, така че да се осигурява адекватна защита на финансовите интереси на Общността. Поради това и приложимия давностен срок също следва да бъде преценен през призмата на изискването за пропорционалност и ефективност на давностните срокове прилагани от държавата-членка. Разликата между двата срока 4-годишния срок по регламента и 5 - годишния срок по ДОПК е една година. Това съвсем не е разлика, която да води до извод за явна липса на пропорционалност и ефективност по отношение на срока, определен в националното ни законодателство. Самият факт, че Регламент 2988/95 предоставя изрична възможност за по-дълги давностни срокове, които държавите да прилагат или съответно да приемат чрез националното си законодателство е в подкрепа на прилагането на определения по-дълъг национален давностен срок.

Нееднократно СЕС се е произнасял с положително тълкуване за прилагане на националните давностни срокове, съобразно разпоредбата на чл.3, §3 от Регламент 2988/95, както и е определял критериите за наличие или липса на пропорционалност на давностните срокове, прилагани от държавите-членки. Решение на съда (четвърти състав) 5 май 2011 година по съединени дела C-201/10 и C-202/10(т.25) казва, че „Доколкото обаче изрично е предвидено, че държавите членки могат да прилагат давностни срокове, по-дълги от минималния давностен срок от четири години, следва да се констатира, че законодателят на Съюза не е искал да уеднакви приложимите в тази област срокове и че поради това влизането в сила на Регламент № 2988/95 не води до задължение за държавите членки да намалят на четири години давностните срокове, които са имали преди това при липсата на приложими в тази област правила на правото на Съюза. “, а в т.30 от същото решение СЕС потвърждава “Такава практика по принцип е допустима от гледна точка на правото на Съюза, и по-специално на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 (вж. в този смисъл Решение по дело J. Vosding S.-, Kuhl- und Zerlegebetrieb и др., посочено по-горе, точка 47).

В своята практика СЕС е коментирал и в кои случаи прилагането на по-дълъг давностен срок от този, определен в чл.3, §1 от Регламент 2988/95 е в съответствие с правната сигурност и принципа на

пропорционалност.

„Поради това давностен срок, който е „по-дълъг“ по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент М 2988/95, трябва по-специално да не надхвърля явно необходимото за постигането на целта за защита на финансовите интереси на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 17 март 2011 г. по дело АЈД Типа L., С-221/09).

В това отношение следва да се отбележи, че по-дългите давностни срокове, които държавите, членки могат да прилагат на основание на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95, са различни за всяка държава членка, тъй като до голяма степен зависят от правните традиции на тези държави,

както и от периода от време, който съответният им правен ред възприема като необходим и достатъчен, за да може администрация, която полага необходимата грижа, да санкционира нередностите, извършени във вреда на публичните органи и национални бюджети. “ (Решение на съда (четвърти състав) 5 май 2011 година По съединени дела С-201/10 и С-202/10, т.38 и т.39).

В настоящия казус, давността е прекъсната на 15.06.2017 г., със стартиране разследването от Европейската служба за борба с измамите („OLAF“). Отделно, на основание чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Безспорно е обстоятелството, че този срок не е изтекъл от момента на установяване на нередността до момента на издаване на А..

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на „ГОЛД ФАРМ 91“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от И. А. А. и И. А. А. се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Ответникът в настоящото производство е отправил надлежна претенция за присъждане на съдебни разноски, която с оглед изхода на делото се явява основателна. Във връзка с изхода на делото, ответникът има право

да му бъдат присъдени разноски съгласно списъка по чл.80 от ГПК / стр.554 от делото / в размер на общо 7098.60лв
Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ГОЛД ФАРМ 91“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] , представлявано от И. А. А., със седалище и адрес на управление: [населено място], ПК 6000, обл. С. З., общ. С. З.,[жк], Птицекланица „Градус“ и И. А. А., с ЕГН: [ЕГН] с адрес : [населено място], ПК 4500, общ. П., обл. П., [улица] , срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (А.) № 01-6500/49#2 от 30.06.2021 г , издаден от Зам. Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), с който им е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, общо в размер на 313550.41 лв , дължими на основание чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП

ОСЪЖДА „ГОЛД ФАРМ 91“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] , представлявано от И. А. А., със седалище и адрес на управление: [населено място], ПК 6000, обл. С. З., общ. С. З.,[жк], Птицекланица „Градус“ и И. А. А., с ЕГН: [ЕГН] с адрес : [населено място], ПК 4500, общ. П., обл. П., [улица] да заплатят солидарно на Държавен фонд „Земеделие“ сума в размер на 7098.60лв , представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС .

СЪДИЯ: